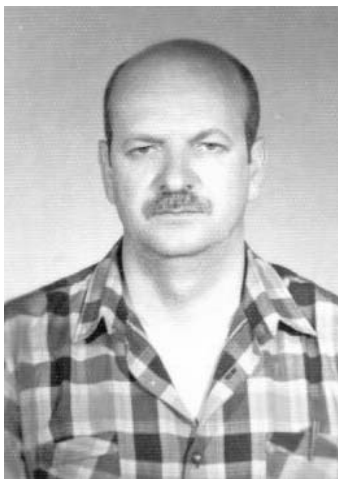

IN MEMORIAM

CĂLIN V. CANDIESCU
(1948–2017)

Călin Victor Candiescu s-a născut pe 12 iulie 1948, în Botoșani, unde a și făcut școala elementară și gimnaziul. A urmat liceul în Rădăuți, iar apoi, devenind în 1966 student al Facultății de Filosofie, s-a mutat în București. A obținut diploma de licență în 1970. Părinții săi, tatăl – Nicolae Dorin și mama – Livia Gabriela, l-au susținut constant, chiar dacă nu și excesiv, în timpul studiilor sale, dar Călin V. Candiescu a ținut neabătut și a și reușit, destul de repede, să stea singur pe propriile-i picioare, viețuind foarte decent, elegant și, totodată, generos, fără să aibă nevoie de prea mulți bani. După absolvirea facultății, a lucrat la Centrul de Logică, iar apoi la Institutul de Filosofie și Psihologie „Constantin Rădulescu-Motru”, al Academiei Române, de unde s-a pensionat în 2013. A obținut titlul de doctor în Filosofie în 1980, iar între 1991 și 1992 a fost Humboldt Research Fellowship.

Obiectul mării sale iubiri intelectuale a fost, indiscutabil, G. Frege, dar se simțea așa cum alții reușesc s-o facă doar în ograda propriilor bunici și în interiorul arhitectonicelor conceptuale oferite de Leibniz sau, mai ales, de Kant și nu numai. Spre sfârșitul lucidității sale, s-a apropiat din ce în ce mai mult de Hegel.

Viața sa personală, de aprig lup singuratic, dedicată în întregime studiului și cercetării, poziția în care singur s-a pus programatic și care consta, între altele, în a oferi căldură sufletească neasigurându-se ca, la rândul lui, s-o și primească – a cunoscut o relativ scurtă și, probabil, fatală sincopă: a fost căsătorit între 1988 și 1998, iar apoi reintrarea în duritatea sihăstriei și reluarea exigențelor ascezei au

oferit teren și mai prielnic bolii sale, boală care, cu aproximativ o sută de ani în urmă, reușise să-i răpună pe Nietzsche și pe Eminescu. A stat, din păcate, departe de singura ființă care, în această privință, l-ar fi putut ajuta cel mai bine – încântătoarea sa fiică, Yasmina.

Călin V. Candiescu, înainte de toate, a fost un luptător, iar luptătorilor le este imposibil să se sfârșească în chip banal. A trăit, mai cu seamă în vremea din urmă, din luptă în luptă. Întâi a murit spiritul său și apoi, după ce focul și-a amintit, pesemne, că se poate aprinde și stinge după măsură, pe 26 septembrie 2017, i-a murit și trupul.

În pofida faptului că am avut mulți profesori foarte buni, Călin a fost singurul meu mentor și maestru. Garsoniera sa, din celebra stradă a Basmului, a fost cea mai frumoasă navă cu puțință. Îmi explica întâi, în timp ce prepara cina, prin ce procese fizico-chimice se obține mâncarea de fasole cu ciolan afumat, de pildă, pentru ca, mai apoi, până spre dimineață, să-mi explice de ce și cum anume, ca să dau doar un exemplu, mai curând au greșit Benson Mates și Józef-Maria Bocheński în interpretarea *λεκτόν*-ului stoic, care, în schimb, poate fi mai bine înțeles din semantica lui Frege. Nu se pot imagina, pentru niciun învățăcel posibil, zboruri mai frumoase, mai bine împlinitoare, mai complete.

Tuturor celor care l-am cunoscut și cărora ne-a fost drag ne este și ne va fi greu fără el.

Prețioasă și mereu vie ne va fi amintirea sa.

Gabriel Săndoiu